

[Hans Nielsen.]

skal være Ro paa Arbejdsmarkedet. Den højtærede Statsminister har for et Par Dage siden holdt en saare interessant Tale til De samvirkende Fagforbund, hvori han kom ind paa dette Emne. Jeg skal ikke forsøge at gentage, hvad den højtærede Statsminister har sagt, de fleste Medlemmer har sikkert læst det. Jeg vil kun sige, at det var en Tale, som i høj Grad har glædet mig, og det var jo ogsaa paa høje Tid, at den Tale blev holdt. Det glæder mig ogsaa, at Talen blev modtaget med saa stor Forstaaelse af de organiserede Arbejdere, som Tilfældet var.

Men inden for Arbejdsgiverkredse viser man ikke den samme Forstaaelse af Samarbejdets Nødvendighed. Efter mange Maa-neders svære Forhandlinger, der hensatte store Dele af Befolkningen i nervøs Uro, er det endelig lykkedes at skabe Arbejdskraft her i Landet. Vilkaarene for denne Fred kender vi alle; i alt væsentligt gaar Arbejdet nu sin Gang paa de gamle Vilkaar. Men hvad siger nu Arbejdsgiverforeningens fungerende Formand Fabrikant Hjalmar Madsen om dette? Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere en Udtalelse, han har fremsat. Han siger:

„Var Resultaterne imidlertid end lig Nul, kan man dog ved det Overblik, den nuværende Situation giver, med Sikkerhed fastslaa, at den Fremgangsmaade, vor Hovedbestyrelse i Efteraaret valgte at følge, nemlig den samlede Aktion og den fælles Optræden, i Aar har været ikke blot paa sin Plads, men bydende nødvendig. Havde vi ladet os lokke af De samvirkende Fagforbunds blide Fløjte-toner om uændret Forlængelse, havde vi for det første dermed givet Lockoutloven fra i Fjor vor Velsignelse og var for det andet i sidste Instans blevet forfordelt paa adskillige Punkter.“

Altsaa, Hr. Fabrikant Hjalmar Madsen erkender, at Resultaterne var lig Nul, men alligvel glæder han sig over, at Arbejdsgiverne allerede sidste Efteraar afviste De samvirkende Fagforbund og opsagde de gældende Overenskomster. Hr. Madsen er med andre Ord glad til Mode ved Tanken om, at Arbejdsgiverforeningen i et halvt Aar har forstyrret Arbejdskraften her i Landet og skabt Usikkerhed for mangfoldige Arbejdsgivere og Arbejdere og lagt hele Befolkningen paa Pinebænken i Uger og Maa-neder. Jeg føler mig overbevist om, at langt den overvejende Del af Befolkningen er ikke alene forundret, men ogsaa forarget over en saadan Udtalelse, som den Hr. Fabri-

kant Hjalmar Madsen her har fremsat. Ingen kan mere end vi Socialdemokrater ønske Frihed for saavel Arbejdsgivernes som Arbejdernes Organisationer til at varetage deres Medlemmers Interesser, men det gælder her som saa mange andre Steder, at i saa alvorlige Tider som dem vi lever i, maa hver enkelt, og ikke mindst de, der sidder i ledende Stillinger, føle deres Ansvar over for hele Samfundet. Arbejdsgivernes Opsigelse af Overenskomsterne sidste Aar var en ren og skær Udfordring ikke blot over for Arbejderne, men over for hele Erhvervslevet, da der ikke fandtes nogen saglig Begrundelse for et saadant Skridt. De langvarige og besværlige Forhandlinger, der er ført, og hele den Uro og Forvirring, der har været skabt, kan saare vel begrunde det Spørgsmaal, om ikke de faglige Organisationer burde overveje Ønskeligheden af en Modernisering af deres Krigsførelse, saa længe Samhandelen mellem Landene besværliggøres af de mest hensynsløse Afspærringer. Jeg siger, dette Spørgsmaal er saa meget mere berettiget, som man hører, at Hr. Fabrikant Hjalmar Madsen som fungerende Formand for Arbejdsgiverforeningen er af den Opfattelse, at man antagelig ogsaa i Fremtiden skal optræde paa den Maade, som Arbejdsgiverne gjorde ved denne Lejlighed.

Trods Klassemodsetningerne har Nødvendigheden af Samarbejdet mellem de forskellige Samfundsklasser aldrig været større end i Øjeblikket, thi den ene Klasses Ulykke rammer øjeblikkelig den anden, saaledes som de økonomiske Forhold er Landene imellem. Derfor er det nødvendigt, at Landbrug og Industri, Handel og Haandværk og Fagforeningerne finder hinanden i et Samarbejde, hvis første Formaal er at tage alle Midler i Brug, som kan øge Beskæftigelsen og reducere Arbejdsløsheden. Først og fremmest gælder det om at skabe nye Arbejdsmuligheder, nye Afsætningsmarkeder, men slaar dette ikke til, maa man enes om en Indskrænkning af Arbejdstiden til 7 Timer eller 6 Timer, hvis det er nødvendigt. Efter min Mening kan Samfundet ikke ret længe skyde dette Spørgsmaal om en Indskrænkning af Arbejdstiden til Side, endogsaa en betydelig Indskrænkning. En saadan Indskrænkning kan ogsaa finde Sted uden Skade for Fabrikkerne; hvis man gaar ned paa 2 Gange 6 Timers Arbejde i Døgnet, vil de kostbareste Fabriksanlæg alligevel kunne udnyttes. Samtidig maa man fortsætte Bestræbelserne for at nedsætte Renten og ændre Landbrugets Gældsforhold, saaledes at alle dygtige og flittige Landmænd hjælpes gennem denne haarde Krise.